

Vincze Bence

a vasutasok fiai verseket írnak

a vasutasok arcán mint bazalton vörös por ül
körmük alá gyűjtik a gépekből évtizedek óta csorgó olajat
tenyerükön évgyűrűket körvonalaz a bennragadt zománc

apámnak mégis szép férfi keze van ezt irigylem
tisza bőrén az erekben olaj helyett forrásvíz fut át
a ráncok szeménél mosolyt arcán gödröt ásnak

a gödrökbe reggelente hideg vizet ereszték
fél életnyi vágyakozásban mosom itt arcomat
befogad és megtart a mindig jobbat akarás
a vasutasok fiai nem akarják követni apáikat
népünk néma istene a különbözőzés
apáink bűneiből emeljük saját várainkat
verseket írunk és szemükbe mutatjuk hitetlenségünket
nem értik hogy szép kezek helyett miért nem fér
a mi lerágott körmünk alá már semmi kosz

csak fel ne ismernénk soha mi faitok az árvaságot
a nélkületek maradt új világ felépítését a kezetekkel bazaltba
ásott vasakat amiken tőletek és gyermekkorunktól menekülünk
hiszitek az új reményeket amik már a mi születésünk előtt
a szétfestett vonatok zománca alá ragadtak

apámnak szép férfi keze van ezt mindig irigyeltem
száraz és bőrén a repedésekből már elfelejtett olajszag árad
tenyere mint tölgyfakéreg éjjelenként szarvasbogarak alvóhelye.